

14 Μαΐου 2021

Ανακαλύπτοντας πως η «Επανάσταση» περιείχε τη λέξη «Ανάσταση»

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

*Με αφορμή κάποια ποστ 20άρηδων για το Πάσχα, που διάβασα στο FB

Αλεξάνδρα Κλάδη

Η τραγουδοποιός και καθηγήτρια μουσικής Αλεξάνδρα Κλάδη γράφει για τον εορτασμό του φετινού Πάσχα και την έννοια της επανάστασης.

Στη δεκαετία των 20, δεν είχα κανέναν σοβαρό λόγο επανάστασης. Είχα ένα υποστηρικτικό περιβάλλον. Άνηκα στους «προνομιούχους» και όχι με την έννοια που το λένε σήμερα. Δεν ήμουν προνομιούχα ούτε γιατί ήμουν λευκή (ήμαρτον με αυτό το αυτό-μαστίγωμα της νέας γενιάς), ούτε γιατί είχα λεφτά. Απλά είχα μια οικογένεια που με στήριζε. Αυτή όμως η ρομαντική έλξη για μια ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ «επανάσταση» (ή καλύτερα αντίδραση) που χαρακτηρίζει τα νεαρά άτομα -το οποίο είναι φυσιολογικό- πρέπει να βρει έναν τρόπο να εκδηλωθεί. Ο παλιός μου δάσκαλος και αιώνιος μέντοράς μου μου είχε πει πως η σωστή επανάσταση είναι προσωπική: «Κοίτα να γίνεις ένας σπουδαίος άνθρωπος».

Το να γίνεις σπουδαίος άνθρωπος δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Είναι ένας διαρκής αγώνας, μια συνεχής αναμέτρηση με τις ελλείψεις μας, μια ατέρμονη σύγκριση με τα ιδανικά μας. Οι στόχοι μας γίνονται ο μέγας κριτής μας και

αναμετριόμαστε με αυτόν κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό. Στον αγώνα αυτό πέφτουμε, σηκωνόμαστε, ξαναπέφτουμε και ξανασηκωνόμαστε μέχρι να πεθάνουμε. Ο σπουδαίος άνθρωπος δεν φωνάζει τετριμμένα συνθήματα, δεν κατηγορεί τους άλλους ή γενικά και αόριστα την κοινωνία για τις αποτυχίες του, δεν παπαγαλίζει μια όποια ιδεολογία που ακολουθεί πιστά σαν θρησκεία, δεν φτάνει στο σημείο να ασκήσει βία για να κάνει «τον κόσμο καλύτερο», δεν προσβάλλεται με το παραμικρό και ούτε απαιτεί να συμμορφωθούν όλοι οι υπόλοιποι με τη δική του, υποκειμενική πραγματικότητα. Κάθε σπουδαίος άνθρωπος ξέρει να αναλαμβάνει την ευθύνη της ζωής του και η επανάστασή του είναι σιωπηλή, ήρεμη, χωρίς φανφάρες και πλακάτ. Ο σπουδαίος άνθρωπος μαθαίνει να αρθρώνει αληθινό λόγο με επιχειρήματα, βασισμένο στη λογική και όχι στους συναισθηματισμούς. Ο σπουδαίος άνθρωπος είναι ταπεινόφρων, ξέρει ότι στέκεται στους ώμους γιγάντων που έχουν υπάρξει πριν από αυτόν. Αποστρέφεται τις ιδεολογίες, αγαπά τα υψηλά ιδανικά και τελικά κάνει τον κόσμο καλύτερο όταν αυτός ο ίδιος έχει γίνει καλύτερος. Ξέρει πού βρίσκεται, ξέρει ότι δεν είναι τέλειος, ξέρει ότι μέχρι να πεθάνει το έργο του δεν θα έχει τελειώσει (ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζω ότι είναι ο σπουδαίος άνθρωπος, αφήνοντας φυσικά την υποκειμενική αυτή παράθεση χαρακτηριστικών διαρκώς ανοικτή προς αναθεώρηση).

Και όμως, βλέπω κάποια νέα παιδιά, να στρέφονται σε έναν επιπόλαιο, ρηχό και εγωιστικό ακτιβισμό, να κοιτάνε τα πάντα και τους πάντες αφ' υψηλού, να νομίζουν ότι μόνο αυτοί κατέχουν την αλήθεια και ότι έχουν εντοπίσει με μεγάλη επιτυχία όλα τα δεινά της κοινωνίας που τους καταπιέζει. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν έχουν να προσφέρουν καμία ουσιώδη λύση πέρα από την ολοκληρωτική καταστροφή αυτού που ήδη υπάρχει. Συμπεριφέρονται σαν μικρά παιδιά που τους πήραν την πιπίλα και χτυπιούνται και ουρλιάζουν μέχρι να τους τη δώσουν πίσω. Θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο χωρίς όμως να χρειάζεται να αλλάξουν αυτοί. Πετάνε την ηθικολογία τους δεξιά και αριστερά και όποιον πάρει ο χάρος. Πιστεύουν πως είναι σε όλα ηθικά ανώτεροι και δεν χάνουν ευκαιρία να το διαλαλήσουν. Και ίσως το χειρότερο από όλα: Νομίζουν πως ο κόσμος τους χρωστάει.

Όλες οι παραπάνω σκέψεις γεννήθηκαν από το ποστ μιας κοπέλας στο FB, η οποία έβγαλε τόσο μίσος για τη γιορτή του Πάσχα, που σχεδόν ντράπηκα για λογαριασμό της. Δεν είμαι θρήσκα, ποτέ δεν ήμουν. Μεγαλώνοντας όμως, άρχισα να βλέπω τις παραδοσιακές μας γιορτές με άλλο μάτι. Ειδικά τα δύο τελευταία χρόνια που δεν μπόρεσα να δω την οικογένειά μου. Ξέρεις, όταν μεγαλώνεις, σιγά σιγά οι άνθρωποι γύρω σου φεύγουν από τη ζωή και αρχίζεις να βλέπεις τον κόσμο αλλιώς. Η νεανική σου επαναστατική φύση αρχίζει και καταλαγιάζει. Αρχίζεις να

συνειδητοποιείς, ότι πέρα από τη θρησκευτική διάσταση των εορτών αυτών, αυτό που τελικά γεμίζει την καρδιά σου δεν είναι ούτε τα βεγγαλικά, ούτε τα κόκκινα αυγά, ούτε το σουβλιστό αρνί. Αλλά οι άνθρωποι γύρω από το τραπέζι. Οι δικοί σου άνθρωποι. Ίσως γι' αυτό φέτος συγκινήθηκα όταν άκουσα το «Χριστός Ανέστη». Γιατί, ενδεχομένως, για πρώτη φορά κατάλαβα τη σημασία της γιορτής: Είναι μια ευκαιρία να καθίσω στο ίδιο τραπέζι με όσους αγαπώ. Και η παραδοχή αυτής της σημασίας του οικογενειακού γιορτινού τραπέζιού, είναι για μένα μια μορφή επανάστασης.

Πηγή: athensvoice.gr